

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

közbenső ítélete

Az ügy száma: Pfv.I.20.657/2022/13.

A tanács tagjai: Nyíróné dr. Kiss Ildikó a tanács elnöke

Dr. Mocsár Attila Zsolt előadó bíró

Dr. Magosi Szilvia bíró

Dr. Parlagi Mátyás bíró

Dr. Szabó Klára bíró

A felperes: felperes (cím)

A felperes képviselője:

Dr. Édes Balázs Ügyvédi Iroda (cím1,

ügyintéző: dr. Édes Balázs ügyvéd)

Az alperesek: a személyesen eljár alperes1 I. rendű (cím2),

alperes2 II. rendű (1051

cím4),

alperes3 III. rendű

Az alperesek képviselői:

Imre Ügyvédi Iroda (cím5,

ügyintéző: dr. Imre András ügyvéd) II. rendű alperes képviselőjében,

Budapest Főváros Kormányhivatala (képviselőjében eljár: BFKH

Lakástámogatási Főosztály cím6) III. rendű alperes

képviselőjében

A per tárgya: házastársi közös vagyon megosztása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

a felperes, az I. rendű alperes

A másodfokú bíróság és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.622/2021/17.

Az elsőfokú bíróság és határozatának száma:

Fővárosi Törvényszék 71.P.21.750/2016/264.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős közbenső ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 250.000 (kétszázötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A közbenső ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes és az I. rendű alperes 2002. május 11-én kötöttek házasságot, házasságukból két gyermekük született. Az I. rendű alperes nevére szólóan az UniCredit Bank számlát vezetett, a számlán kezelt összeghez a felperes is hozzáférhetett korlátozás nélkül, a bank a felperes nevére és használatára a számlához bankkártyát adott. A számlán 2011. április 27-től 2011. június 2-ig 29 tranzakciót bonyolított le a felperes 439.161 forint összértékben. A felperes és az I. rendű alperes közös lakása a helység, utca, házszám szám alatti ingatlanban volt, innen költözött el a felperes a két gyermekkel együtt 2011 júniusában.

A felperes keresete, az I. rendű alperes védekezése

[2] A felperes keresetében kérte a házastársi közös vagyon megosztását. Érvélése szerint az I. rendű alperessel fennállt házassági életközössége 2011. április 27-én megszűnt, ekkor közölte vele az I. rendű alperes, hogy el akar válni. Az érzelmi közösséggel együtt a közös gazdálkodás is megszűnt. Ezt követően még néhány hónapig egy fedél alatt éltek a közös lakásban, de közös gazdálkodást nem folytattak, az I. rendű alperes által adott gyermektartásdíjból élt a gyermekekkel.

[3] Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelme a kereset részbeni elutasítására irányult, a házastársi közös vagyon megosztását ő is kérte. Hangsúlyozta, hogy életközössége a felperessel 2011. június 2-án szűnt meg, ekkor használta utoljára a felperes az UniCredit Banknál az ő (I. rendű alperes) nevére szóló bankszámlát, amihez korlátozás nélküli hozzáférése volt. Erről a számláról 2011. április 27. és 2011. június 2. között a felperes több alkalommal vett fel pénzt, továbbá egyéb banki tranzakciókat végzett. A felperes saját nevére 2011. június 2-án nyitott bankszámlát.

Az első- és a másodfokú ítélet

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével a házastársi közös vagyont megosztotta. Ítélete indokolásában – továbbiak mellett – megállapította, hogy 2011. április 27-én közölte az I. rendű alperes a felperessel, hogy el kíván válni, ezt a körülményt a felperes édesanyjának tanúvallomása alátámasztotta, neki számolt be a felperes telefonon az I. rendű alperes közléséről. A felperes és az I. rendű alperes egyezően adták elő, hogy 2011. április 27-én nem volt a közös élet fenntartására irányuló szándékuk és érzelmi kapcsolatuk sem. Az a körülmény, hogy a felperes 2011. június 8-ig hozzáfért az I. rendű alperes bankszámlájához, arról költhetett, önmagában az együvé tartozás szándékának megszűnése miatt közös gazdálkodásnak már nem minősül. Nem közös gazdálkodás az, ha az egyik fél költségeinek viseléséhez a másik fél biztosítja az anyagi fedezetet. A közösen használt bankszámláról az egyes kifizetések teljesítése nem bizonyítja az életközösség fenntartásának kölcsönös szándéka hiányában azt, hogy a házassági életközösség 2011. április 27-ét követően még fennállt.

[5] A felperes és az I. rendű alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság közbenső ítéletével megállapította, hogy a házassági életközösség 2011. április 27-én „megszakadt”, ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra, új határozat hozatalára utasította.

[6] Közbenső ítélete indokolásában – továbbiak mellett – kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a házassági életközösség időtartamát a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű és helyes mérlegelésével állapította meg, jogi következtetései is helytállóak. A házastársi vagyontársaság létrejöttének és fennállásának két konjunktív feltétele a házasságkötés, valamint a házassági életközösség létrejöttének és fennállásának ténye. A házassági életközösség lélektani, erkölcsi és vagyoni összetevőkből áll, annak tartalmi elemei a közös háztartás (együttlakás), a közös gazdálkodás, a bensőséges, személyes viszony (érzelmi, lelki közösség, szellemi kulturális kapcsolat, nemi élet). Ezen elemeknek nem kell együttesen fennállniuk, azok az általánostól eltérően is jelentkezhetnek. Az életközösség tartalmi elemeit az érintettek életviszonyaival összefüggésben, a hiányzó elemek okaira is figyelemmel kell értékelni. A tartalmi elemek vizsgálatakor kiemelt jelentősége van a felek életközösségük fenntartására irányuló kölcsönös szándékának, a házastársi összetartozás tudatának. Ennek megléte az életközösség valamennyi hiányzó tartalmi elemét pótolja akkor is, ha az érintettek kapcsolatában az életközösség egyes mozzanatainak nem valósulnak meg. A házastársi összetartozás és kapcsolat – helyesen – megszüntetésének elhatározott szándéka és az erre irányuló szándéknak a kölcsönös vagy legalább az egyik házastárs részéről történő egyoldalú kifejezésre juttatása az életközösség megszűnésének a megállapítását eredményezi akkor is, ha az érintettek kényszerűségből továbbra is együtt laknak.

[7] A felperes édesanyjának tanúvallomását az I. rendű alperes vitássá tette, de azt arra alkalmas bizonyítékkal nem tudta cáfolni. A tanú ún. „hallomástanú” volt, a felperes sírva mondta el neki telefonon: az I. rendű alperes közölte vele, hogy el akar válni. A tanú vallomását ezen okból és a felperessel fennálló hozzátartozói viszony miatt nem kellett a bizonyítékok köréből kirekeszteni, az egyéb peradatokkal együtt kellett értékelni. A tanú vallomása bizonyította, hogy az I. rendű alperes az életközösség megszüntetésére irányuló szándékát 2011. áprilisában közölte a felperessel. Ezen szándék egyoldalú kifejezésre juttatása az életközösség megszűnésének a megállapítását eredményezi, függetlenül attól, hogy a közös életvitel felszámolása egy átmeneti idő elteltével valósulhatott meg. A felperesnek a közös bankszámlához való korlátlan hozzáférése az érzelmi közösség meglétét nem igazolja, a gazdasági közösség változatlan fennállása nem következik abból, hogy a közös bankszámláról a felperes 2011. április 27-ét követően is többször költött, a közös bankszámla egyenlegének felhasználása az őt is megillető házastársi közös vagyonból történt költekezésnek minősül. A gyermekekkel közösen töltött programok sem igazolják az érzelmi közösség és az életközösség változatlan fennállását, az a felelős szülői magatartás megnyilvánulásának tekinthető.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[8] A jogerős közbenső ítélet ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelmet a Kúria Pfv.II.20.657/2022/6. számú végzésével hivatalból elutasította.

[9] A jogerős közbenső ítélet ellen – részben hatályon kívül helyezése, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása, a házassági életközösség 2011. június 2-án történt megszűnésének megállapítása iránt – az I. rendű alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Hivatkozott a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp. 206. §), a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (a továbbiakban: Csjt.) 27. § (1) bekezdés, 31. § (2) bekezdés megsértésére.

[10] Érvelése szerint 2011. június 2-án valósult meg minden olyan feltétel, ami az életközösség megszűnését eredményezte. Eddig az időpontig gazdasági közösségben élt a felperessel, közösen gazdálkodtak, közös háztartásban éltek „egy fedél alatt”. A házassági életközösség megszűnésének szubjektív feltételei akkor valósulnak meg, ha a házastársak valamelyike az életközösséget annak minden elemére kiterjedően véglegesen meg kívánja szakítani. A végleges akaratelhatározás mellett a szándéknak ki kell terjednie tehát az életközösség minden meghatározó mozzanatára, így az érzelmi, testi kapcsolatra, a gazdasági és fizikai együttélésre. A felperes elismerte, hogy 2011. április 27-től 2011. június 2-ig 29 banki tranzakciót bonyolított le a közösen használt UniCredit bankszámlán. A felperes úgy nyilatkozott, hogy 2011. májusban is kifizette a közösen felvett lakáshitel törlesztését és a közös költséget. A felperes saját maga szüntette meg a közös gazdálkodást, amikor 2011. június 2-án külön bankszámlát nyitott. Ekkor kívánta véglegesen megszakítani az életközösséget annak minden elemére kiterjedően. A saját számla megnyitásával egyidejűleg a gyermektartásdíj iránti igényét is bejelentette. A közös számla „feladása”, a saját számla megnyitása, a gyermektartásdíj iránti igény mindegyike olyan akarat elemnek tekinthető, ami azt jelentette, hogy a felperes az életközösséget annak minden elemére kiterjedően véglegesen meg kívánta szüntetni. A felperesnek korlátlan hozzáférése volt az ügyvédi iroda bankszámlájához is, hiszen 2011. júniusáig ő végezte az ügyvédi iroda könyvelését, ez is azt igazolja, hogy közöttük bizalmi viszony állt fenn egészen 2011. június 2-ig. Közös családi programokon vettek részt 2011. májusában is, maga a felperes nyilatkozta azt, hogy még májusban is közösen gondoskodtak a gyerekekről. Az érzelmi közösségük 2011. április 27-ét követően is fennállt, az esetleges nézeteltérések, súrlódások nem jelentették a házassági életközösség jogi értelemben vett megszűnését. Keresetét a házasság felbontása iránt 2011. június 15-én nyújtotta be. A felperes nem kényszerűség okán nem költözött el az utolsó közös lakásból 2011. június közepéig. A felperes nem bizonyította, hogy az életközösség 2011. június 2-át megelőzően szűnt volna meg, édesanyja tanúvallomása bizonyítékként nem értékelhető, hiszen a per kimenetelében anyagilag is érdekelt, nem tekinthető elfogulatlannak. Egyébként is azt mondta el, amit hallott a lányától. A felperessel közös benső életére pontos rálátással nem rendelkező, a per kimenetelében anyagilag is érdekelt tanú vallomására nem lehetett volna tényállást alapítani. A házassági életközösség megszűnésének azt az időpontot kell tekinteni, amikor a házastársak az együvé tartozást minden tekintetben felszámolták. A bankszámla feletti rendelkezési jog gyakorlásának lehetősége igazolja, valószínűsíti az életközösségük fennállását. Nem szűnik meg az életközösség, ha a házastársak érzelmileg ugyan elhidegültek egymástól, de gyermekeik érdekében vagy más megfontolásból közöttük a közös háztartás és a gazdasági együttműködés fennmaradt. A közös háztartási célú költekezés, a bevásárlások, a közös családi események, a gyermekekről való közös gondoskodás, a közös terhek közös viselése a házassági életközösség 2011. április 27-ét követő fennállását igazolják, a felperes nem a kényszerűség okán maradt egy háztartásban vele 2011. április 27-ét követően is. Állításai alátámasztására a Legfelsőbb Bíróság és a Kúria több eseti döntésére hivatkozott.

[11] A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős közbenső ítélet hatályban tartására és felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére irányult. Rámutatott arra, hogy az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelmében ténylegesen a perben korábban eljáró bíróságoknak a bizonyítékok értékelése során kifejtett mérlegelő tevékenységét támadta, melyre azonban a felülvizsgálati eljárás keretében nincs lehetőség.

A Kúria döntése és jogi indokai

[12] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

[13] A Pp. 270. § (2) bekezdésének és a 275. § (3) bekezdésének együttes értelmezéséből következően az eredményes felülvizsgálatot anyagi jogi vagy eljárásjogi jogszabálysértés egyaránt megalapozhatja; utóbbi azonban csak akkor, ha annak az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása volt.

[14] A Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. A Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértésére alapított felülvizsgálati érvelés a felülvizsgálati eljárás rendkívüli jogorvoslati jellegéből fakadóan nem vizsgálható, azaz a bíróság mérlegelési körébe tartozó tényállás és a bizonyítékok újabb egybevetésére és értékelésére a felülvizsgálati eljárásban már nincs lehetőség. A Kúria csak azt vizsgálja, hogy az eljáró bíróságok a mérlegelés körébe vont adatok, bizonyítékok megállapítása és azok egybevetése során nem jutottak-e nyilvánvalóan helytelen és okszerűtlen következtetésre. A bizonyítékok nyilvánvalóan okszerűtlen mérlegelésének hiányában a bizonyítékok ismételt egybevetésére (ún. felülmérlegelésére) a felülvizsgálati eljárásban nincs lehetőség. Csak az minősíthető nyilvánvalóan okszerűtlen következtetésnek, ha a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálattal támadott ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni (Kúria Pfv.I.21.474/2011/10., megjelent: BH2013. 119.). Az adott esetben mindezek azonban nem állapíthatók meg.

[15] A perben eljáró bíróságok döntésük során megalapozottan indultak ki abból, hogy a Csjt. ugyan nem határozza meg a házassági életközösség fogalmát, de az az ítélkezési gyakorlat szerint érzelmi, erkölcsi és vagyoni összetevőket foglal magában. Ilyen tartalmi elem a bensőséges személyi kapcsolat, érzelmi, lelki közösség, a közös háztartás, a közös gazdálkodás, a közös célok érdekében az együttműködés, egymás támogatása és segítése, továbbá a házastársi összetartozás és kapcsolat fenntartásának szándéka. Ezeknek a tartalmi elemeknek nem kell feltétlenül együttesen fennállniuk, azok közül egyik-másik akár hiányozhat is, illetőleg az általánostól el is térhet. A házassági életközösség megszűnése szempontjából a tartalmi elemek egyikének sem lehet önmagában ügydöntő jelentőséget tulajdonítani, hanem azt kell vizsgálni, hogy mikor következett be a házastársak között az ő sajátos együvé tartozásukban az a döntő fordulat, ami végső során ezen együvé tartozásuk végleges, teljes és visszavonhatatlan felszámolásához vezetett (Legfelsőbb Bíróság Pfv.II.21.818/2009., megjelent: BH2011. 105.).

[16] A perbeli esetben ez 2011. április 27-én következett be, amikor is az I. rendű alperes közölte a felperessel, hogy el kíván válni, nem kíván házasságban élni vele. Az I. rendű alperes által kinyilvánított szándékot a felperes tudomásul vette, 2011. április 27-én bekövetkezett az a lélektani fordulópont a felperes és az I. rendű alperes viszonyában, ami az életközösségük megszűnését jelentette az I. rendű alperes kinyilvánított akarata következményeként, amit a felperes elfogadott. Ezen nem változtat az a körülmény, hogy 2011. április 27-ét követően öt héten keresztül bizonyos fajta gazdasági együttműködés megvalósult a felperes és az I. rendű alperes között, az, hogy bizonyos tranzakciókat a felperes lebonyolított az I. rendű alperes nevére szólóan vezetett bankszámlán.

[17] A másodfokú bíróság eljárása során azt állapította meg, hogy az életközösség megszűnésének időpontját illetően a felperes édesanyjának a tanúvallomását az I. rendű alperes vitássá tette ugyan, de azt nem tudta arra alkalmas bizonyítékkal cáfolni. A másodfokú bíróság a tanút ún. „hallomástanúnak” minősítette azért, mert nem saját észleléséről, hanem a felperestől szerzett információkról tett tanúvallomást: a felperes telefonon közölte a tanúval, hogy az I. rendű alperes bejelentette neki a válási szándékát. A másodfokú bíróság abból a tényből kiindulva, hogy a házastársak közötti személyes viszonyt érintő közlések rendszerint nem tanúk előtt hangzanak el, a tanúvallomást önmagában a személyes tapasztalás hiánya miatt nem zárta ki a bizonyítékok közül.

[18] A Pp. 166. § (1) bekezdése értelmében bizonyítási eszközök különösen a tanúvallomások, a szakértői vélemények, a szemlék, az okiratok és egyéb tárgyi bizonyítékok. A Pp. nem ismeri az ún. „hallomástanú” fogalmát, a szakirodalom a tanúk egyik speciális csoportjának tekinti: ebbe a körbe azok a tanúk tartoznak, akik nem a saját maguk által észleltekről, hanem arról tesznek vallomást, hogy mit hallottak a bizonyítandó tényről. {Döme Attila: Bizonyítás (in: Jakab András – Könczöl Miklós – Menyhárd Attila – Sulyok Gábor: Internetes Jogtudományi Enciklopédia [79] bekezdés} A Pp. szabályai szerint a bíróság nem tulajdoníthat egymástól „eltérő bizonyító erőt” a tanúvallomásoknak attól függően, hogy a tanú ún. „hallomástanúnak” minősül-e vagy sem, és a tanú vallomását a tényállás megállapítása során nem hagyhatja figyelmen kívül pusztán abból az okból, hogy a tanúnak a bizonyítandó tényre vonatkozó tudomása, információja nem a közvetlen észlelésén, hanem a peres felek valamelyikének az elmondásán alapul. Nem indokolja a hivatkozott törvényhelytől való eltérést önmagában az sem, hogy a házassági vagyoni jogi perben meghallgatott „hallomástanú” az egyik fél Pp. 13. § (2) bekezdése szerinti hozzátartozójának – a jelen esetben – a szülőjének minősül. A per ugyan nem a Pp. 276. § (2) bekezdése szerinti házassági per, de az ilyen tárgyú perek speciális szabálya éppen azért létesít kivételt a hozzátartozók tanúvallomása megtagadásának az általános jogosultsága alól [a Pp. 286. § (2) bekezdése értelmében a házassági perben a tanú a Pp. 170. § (1) bekezdés a) pontja alapján a tanúságtételt nem tagadhatja meg], mert a házastársak egymás közötti belső jogviszonyaira tipikusan éppen az ebbe a körbe tartozó személyeknek, nem pedig kívülállóknak van leginkább – akár közvetlen, akár közvetett – információja.

[19] A leggyakoribb „hallomástanúk” azok, akik az őket meghallgatni kérő féltől szerzik a tudomásukat. A bíróság mérlegelési tevékenységére tartozik, hogy milyen bizonyító erőt tulajdonít a tanúvallomásuknak; általában nem tekinthető számottevő bizonyítéknak a perben, hacsak nem hitelesítik azt a tudomásszerzésük sajátos körülményei (pl. közvetlenül a kérdéses eseményt követően pontosan meghatározható, egyértelműen beazonosítható körülmények során szerzett információk). Értékelni kell azt is, hogy milyen egyéb körülmények támasztják alá a „hallomástanú” vallomásában foglaltakat.

[20] A másodfokú bíróság közbenső ítélete [60] bekezdésében indokát adta annak, hogy miként értékelte a felperes édesanyjának tanúvallomását. A felperes a tanúnak telefonon sírva számolt be arról, hogy az I. rendű alperes válni akar, a tanú vallomása részletes volt, a történeteket konkrét eseményhez és időponthoz (2011 húsvétjához) kötötte. Az eljáró bíróságok jogszabálysértés nélkül állapították meg: a felperes megfelelő módon bizonyította az életközösség megszűnésének időpontját, hiszen állítását tanúvallomás támasztotta alá, a felperes állítását az I. rendű alperes nem tudta kétségessé tenni. Az I. rendű alperes nem adta indokát annak sem, hogy a felperes édesanyjának milyen okból és milyen vagyoni érdeke fűződne a per mikénti kimeneteléhez, hiszen önmagában a szülő-gyermek közötti hozzátartozói kapcsolat nem eredményez egyben vagyoni jellegű érdekeltiséget is. Ez a megállapítás egyébként szerepel az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozott Kúria Pfv.II.20.722/2008., megjelent: BH2009. 181. számú eseti döntésben is.

[21] Az életközösség 2011. április 27-i megszűnését igazolják azok az események és történések, melyek ezen időpontot követően következtek be. A felperes az I. rendű alperes szándékát az életközösség megszűnésére vonatkozóan tudomásul vette, ezt követően lépéseket tett annak érdekében, hogy megteremtse a saját maga és gyermekei az I. rendű alperestől elkülönülő önálló életének feltételeit. Még júniusig egy lakásban élt az I. rendű alperessel, de azt követően onnan elköltözött, továbbá 2011. június 2-án a saját nevére önálló bankszámlát nyitott. Az I. rendű alperes a felperes egyetlen megnyilvánulásából sem következtethetett megalapozottan arra, hogy a saját közlésének eredményeként ne szűnt volna meg a házassági életközösség 2011. április 27-én.

[22] Az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozott eseti döntések egy részét a Kúria 2012. január 1-jét megelőzően hozta meg, azaz nem tekinthető az I. rendű alperes által hivatkozott ún. precedensképes határozatnak, a 2012. január 1-jét követően a Bírósági Határozatok Gyűjteményében megjelent és az I. rendű alperes által hivatkozott eseti döntések tényállása pedig eltér a perbeli tényállástól, ezért a hivatkozott eseti döntésekben foglaltakat nem kellett figyelembe venni és értékelni a felülvizsgálati eljárás során. Egyébként az I. rendű alperes által megjelölt Pfv.21.219/2017/7. számú kúriai ítélet [67] bekezdésében is az szerepel, hogy az életközösség megszakítására irányuló szándék kinyilvánítása akár az egyik házastárs részéről is, az életközösség megszűnését jelenti még akkor is, ha a házastársak kényszerűségből továbbra is együtt laknak, a lakás fenntartási költségeivel elszámolnak és ezzel összefüggésben bizonyos gazdasági együttműködés is van közöttük. E körben még utal arra a Kúria, hogy a felek jogvitájának elbírálása során a Pp. szabályait kell alkalmazni, nem pedig a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvényt. Ezen jogszabály 406. § (1) bekezdésében szerepel az, hogy a jogerős ítélet felülvizsgálatát a Kúriától az ügy érdemére kiható jogszabálysértésre, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozással kérheti a fél.

[23] A kifejtettekből következően a Kúria a jogerős közbenső ítéletet, mivel az a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem jogszabálysértő, a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

[24] A Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazott Pp. 78. § (1) bekezdése szerint az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő I. rendű alperes viseli a saját felülvizsgálati költségét és köteles megtéríteni a felperes felülvizsgálati eljárási költségét, amely költség a felperes képviselőtét ellátó jogi képviselőnek a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésében foglaltak alapján megállapított ügyvédi költségének összege.

[25] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdés második fordulata alapján tárgyaláson bírálta el.

[26] A közbenső ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 271. § (1) bekezdés *e)* pontja zárja ki.

Budapest, 2023. május 16.

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k. a tanács elnöke, dr. Mocsár Attila Zsolt s.k. előadó bíró, dr. Magosi Szilvia s.k. bíró, dr. Parlagi Mátyás s.k. bíró, dr. Szabó Klára s.k. bíró